

D R O B L N

ŠOLSKO LETO 2007 / 2008
ŠTEVILKA 1

DROBIŽ je šolsko glasilo
OŠ FRANCETA PREŠERNA KRANJ,
Podružnica Kokrica

UREDNIŠKI ODBOR:
Zarja Hude, Miha Jelovčan, Špela Lužovec,
Lana Miklavc, Tadeja Rožman, Julija
Rudež, Mina Zdravec, Saša Žitnik –
abecedni red, vsi iz 4.c
in mentorica Anita Žibrek, prof.

LOKACIJA IN DATUM IZDAJE DROBIŽA:
Kokrica, junij 2008

Slika na naslovnici: Nika Šter, 5.g

Kravica - knjižničarka

Tam na vasi,
tam na griču,
tam so knjige doma.

Kravica
knjižničarka
tam knjižnico ima.

Za mizo sedi,
modro gleda
in se veseli,
ko novi bralec
prihiti.

Ko bralec prihiti,
mu pomaga,
mu predlaga,
kaj naj izbere si.

Julija Rudež, 4.c

O ŠKRATKU PAMETNI GLAVCI

Nekoč, ko so bile vse babice in dedki še dojenčki, so v neki deželi, ki je bila daleč, daleč proč odtod, ljudje živeli čisto drugače kot sedaj živimo mi.

Ta dežela se je imenovala Škratkarija. To pa zato, ker tam niso živeli le ljudje, pač pa tudi škratki. Ker so bili zelo nagajivi, so imeli kar enaka imena. Imenovali so se Škratki Nagajivčki. Majhne otroke so ves čas žgečkali po trebuških, jim stopali na prste in podobno. Fantke so cukali za lase, deklicam pa so podirali kitke in čopke.

To pa še ni bilo vse. Nekega dne so pogledali v nebo in zavreščali: »Poglejte tisto neumno sonce! In bedasto luno! Pa vse tiste zvezde tam gori! Sklatimo vse to dol na Zemljo!«

In tako so tudi storili. Sonce, luna in zvezde so pristali na Zemlji in tako v Škratkariji ni bilo nobenega reda več. Ni bilo ne dneva in ne noči. Ves čas je bil nekakšen čuden mrak. Otroci niso več vedeli, ali morajo iti spat ali je čas za vstajanje. Tudi starši jim niso znali pomagati.

Na vso srečo pa je v tej deželi živel še en škratek, ki mu je bilo ime 'Pametna glavca'. Odločil se je, da bo v deželi spet vzpostavil red. Z nevidnimi, čudežnimi trakovi je na nebo pritrdil sonce pa luno in vse zvezdice. Tako dobro in tako močno jih je pritrdil, da se ni dalo ničesar več sneti; ne sonca, ne zvezd in tudi lune ne. Zdaj je sonce spet svetilo podnevi, ponoči pa so se na nebu prikazale zvezde in luna. Ta je bila enkrat vsa debela in okrogla, spet drugič pa je močno shujšala. Zgodilo se je tudi to, da jo včasih sploh ni bilo na spregled, ker je bila trmasta in se ji ni ljubilo svetiti.

Zemeljski otroci iz Škratkarije pa so bili odslej presrečni. Spet so namreč vedeli, kdaj je čas za spanje, kdaj morajo v vrtec ali šolo, kdaj se lahko igrajo.

Škratek Pametna glavca pa je uvedel še nekaj. Zgradil je posebne šole za vse Škratke Nagajivčke. Zdaj so morali tudi oni hoditi v šolo, kjer so se učili lepega vedenja. Otroci so od tedaj dalje imeli ljubi mir, saj jim nihče več ni nagajal in nihče več jim ni kazal jezikov.

Vi, dragi otroci, ki ste sedaj slišali to zgodbico, pa malce napnite svoje možgančke in povejte, kaj mislite, zakaj Sonce v resnici nikoli ne pade dol na Zemljo?!

Zdaj pa zamižite in si predstavljajte, da ste nevidni Škratek Nagajivček! Komu bi ponagajali? In kako?

Zgodbico si je izmislila učiteljica Anita Žibrek.

Tim Zdravec, 1.c

Juš Jožef Grah, 1.c

Odgovori nekaterih učencev iz 1.č razreda:

Takole so odgovarjali na prvo vprašanje: (Zakaj Sonce nikoli ne pade na Zemljo?)

Lenča: Ker ga na nebu drži veter.

Gaber: Zato, ker sonce sveti in sije.

Dominik: Zato, ker ima sonce v sebi ogenj in lahko leti. Je kot raketa.

Nika: Zato, ker je sonce zelo težko.

Miha: Zato, ker ga Zemlja gor drži.

Tevž: Zato, ker ga nebo gor vleče.

Urban: Sonce je v vesolju. Tam so tudi drugi planeti in pomagajo, da sonce ne pade dol.

Žan: Zato, ker ima žarke.

Rebeka: Zato, ker je večji od naše Zemlje.

Kako so učenci iz 1.č razreda odgovarjali na drugo vprašanje: Če bi bil Škratek Nagajivček, komu bi ponagajal in kako?)

Lenča: Ponagajala bi mamici. Ko bi še spala, bi ji v uho zašepetala, da je zamudila službo. Ona bi vse verjela. Saj takrat, ko se moja mamica prebuja, tako ali tako vse verjame.

Gaber: Ponagajal bi sošolcu Urbanu; in sicer tako, da bi ves čas hodil za njim. On bi čutil, da je nekdo za njim, a ko bi se obrnil, ne bi videl nikogar.

Dominik: Bratcema bi podrl grad, ki bi ga naredila iz kock.

Nika: Z veseljem bi nagajala bratcu Timu. Ulegla bi se v njegovo posteljo. Ko bi šel spat, me ne bi videl in bi se ulegel name. To bi se prestrašil!

Miha: Ko bi se sestra Mojca učila, bi ji skrtil barvice.

Tevž: Starejšima sestricama bi skrtil peresnici in jima jih ne bi vrnil vse do tedaj, ko bi morali v šolo.

Urban: Sošolca Dominika bi tako požgečkal, da bi do stropa skočil.

Jerneja: Sošolca Tevža bi na rahlo uščipnila v ritko, ha ha ha!

Benjamin: Vsem sošolkam bi poskril albume s sličicami. Doma pa bi brata spraval ob živce tako, da bi za njim ponavljal vsako besedo.

Žan: Vzel bi slamico in bi sošolce in sošolke žgečkal po nosovih.

Rebeka: Otrokom iz naše šole bi pihala za vrat, da bi mislili, da je v šoli veter.

IZGINILI SO ZNAKI

Izginili so znaki,
s tremi ali več kraki.
Nato izginejo še semaforji,
zdaj nevarnost drveči so motorji.

Ko zjutraj peljem se v službo,
mi nesreča dela družbo.
Ko pa pridem v pisarno,
nekdo mi razstreli kavarno.

V kavarni so vsi znaki,
v izginjanju prvaki.
V garaži najdem semaforje,
vse zagledane v motorje.

Zdaj prikažejo se še ostali,
veliki in mali.
Zdaj na svojem mestu so vsi
in nevarnosti več ni!

Neža Vombergar, 5.f
Eva Zagoričnik, 5.f

Nik Koželj, 5.f.

MUCEK DON

Oči in mami sta mi dolgo obljubljala mucka. Prvi mucek, ki smo ga imeli, je končal pod avtomobilskimi kolesi. Ker nam je bil zelo všeč, sva z mami odšli pogledat mlade mucke k isti družini. Imeli so štiri mucke. Enega sva izbrali in poprosili družino, če ga lahko zadrži za nas. Velikokrat smo ga šli pogledat. Komaj sem čakala, da bo dovolj star, da ga vzamemo domov.

Prišel je september in končno sem ga dobila. Pripeljali smo ga domov in mu dali ime Don. Naučiti smo ga morali samostojno jesti, pokazali smo mu, kje ima stranišče in kje si lahko brusi kremplje. Vse to nam je lepo uspelo. Vsak dan smo se trudili, da bi mu dopovedali, česa ne sme delati: kopati in riti po rožah, razmetavati briketov, se sprehajati po mizi in pultu. Vendar se muc ni dal prepričati. Še naprej je delal vse to, česar ne bi smel.

Ko sem nekega dne prišla iz šole, sem videla vse rože, ki so bile prevrnjene, njega pa na pultu, kako se masti s slastnim zrezkom. Oči se je zelo razjezil in padla je odločitev, da mora proč. Ker pa je bil to ravno čas miklavževanja, sem Miklavžu pisala pismo, v katerem sem ga prosila le to, da mucek Don ostane pri nas. Miklavž je izpolnil mojo željo.

Imeli smo ga še pol leta in še vedno ni nič ubogal. Zato se je oči za mojimi hrbtom zmenil, da ga bo oddal. Zelo me je pretreslo, ko sem izvedela, da je šel mucek Don od hiše. Oddal ga je na kmetijo in mi rekel, da je v dobrih rokah. Tam ima dovolj hrane in veliko družbe. Vsaj to!

Lara Jauh, 5.g

Urša Kapler, 5.f

MOJ PRVI POKAL V GOLFU

Zjutraj, ko sem vstal, sem si umil zobe in pripravil vse potrebno za golf. Nato smo se počasi odpravili na tekmo. Peljal me je brat Luka.

Vožnja je bila kar dolga, ker smo morali čisto na drug konec Slovenije, v Podčetrtek v Olimje. Ko smo končno prispeli, sem šel trenirat. Potem se je začela tekma. Kmalu je trener napovedal moje ime in tako sem vedel, da sem na vrsti. Igrali smo devet lukenj in na igrišču sem bil kar dve uri. Ko sem končal, sem šel na kosilo. Sledila je podelitev nagrad. Najprej so nagrade prejeli najmlajši, kmalu pa smo bili na vrsti malo starejši.

Ko sem zaslišal, da sem zasedel tretje mesto, sem bil zelo vesel. To je bil moj prvi pokal na tekmah. Po zaključku smo se odpravili domov. Vmes sem poklical starše in jim povedal, da sem dobil pokal. Čestitala sta mi in tako se je končal ta dan. Ostal mi bo v lepem spominu.

Žan Jauh, 5.g

IZGUBILA SEM SE V GOZDU

Bil je lep dan in z družino smo šli na sprehod v gozd. Z bratcem sem se igrala skrivalnice. Skrila sem se tako globoko v gozdu, da me nihče ni našel. Tudi jaz nisem našla poti do staršev. Postalo me je strah, začela sem jokati. Moj jok je slišal nek moški. Ko sem ga zagledala, sem spoznala soseda. Prišel je k meni in me začel tolažiti. Ko sva hodila proti domu, mi je povedal vse o gobah. Prispela sva na jaso, zagledala sem našo hišo. Preden sem stopila čez domači prag, je sosed poklical moje starše, vendar se nihče ni oglasil. Opazila sem, da sta bila oba telefona, tako od mamice kot tudi od očeta, doma. To me je zelo zaskrbelo. Potem sem se spomnila na še en telefon- na bratčevega, tega pa ni bilo doma. Poklicala sem ga in oglasil se je s prestrašenim glasom. Povedala sem, da sem pred hišo. Čez petnajst minut smo bili vsi doma na toplem.

Sosedu sem se zahvalila in mu podarila veliko čokolado.

Polona Zabret, 5.g

Metka Jordan, 5.g

Andrej Klobučar, 5.f

O SANJAH, KI JIH SANJA HIŠA

Domišljajska zgodba

Hiša je nekoč sanjala, da je šla na izlet. Bila je utrujena. Sedla je in imela piknik. Mimo je prišla prijateljica Bajta. Zdaj sta obe sedli in imeli piknik. Pripovedovali sta si hišne vice in hišne zgodbice. Bajta se je poslovila od Hiše, ker sta obe morali domov. Hiša stanuje na Celjski poti 12. Kmalu je Hiša vstopila v druge sanje: Šla je na potovanje okoli sveta. Srečala je prijatelja Nebotičnika. Bila je utrujena in se je naslonila nanj. Pogovarjala sta se o Hišinem potovanju okoli sveta. Tedaj se je Hiša zbudila. Zazdelo se ji je, da bi bila srečna, če bi se njene sanje uresničile.

David Peklenik Urbanč, 5.f

Žan Pevec, 2.č

KEKEC IN LUMPARIJA

Izmišljena zgodbica

Moje ime je Kekec. Opisal bom enega izmed pastirskih doživljanj.

Proti večeru smo pastirji vso drobnico zbrali v staji ob naši preprosti koči. Kot ponavadi smo večerjali polento in si pripovedovali zgodbe. Skupaj z mamom Minko nas je bilo šest pri večerji: jaz Kekec, Mojca, Rožle, mama Minka, Primož in Nace. Razen Naceta smo prejšnja leta že vsi planinarili.

Nace je bil novinec. Na to planino se je prišel naučit še kaj več o pastirjih. Vsak, ki je hotel postati pastir, je moral biti krščen za pastirja. Še pred tem pa je moral opraviti še nekaj izpitov, da so ostali videli, če je zares dovolj pogumen za to delo.

Naša stara družina se je že pred večerjo dogovorila, da je Nace zrel za preizkus. Zato sem po večerji začel pripovedovati izmišljeno zgodbo o medvedu, ki naj bi prejšnje leto postopal po bližnji planini in je raztrgal čredo ovac. Nato je svoje prispeval tudi Primož z zgodbo o lovcu, ki je letošnjo pomlad komajda ubežal pred razjarjenim medvedom. Nace je bil ves čas tiho in je samo napeto poslušal. Podobne zgodbe so se vrstile še naprej, dokler ni napočil čas za v posteljo. Kot običajno je moral eden od pastirjev prenočiti v staji, da je pazil na mlada jagnjeta. Ta večer je bil za to zadolžen Nace. S strahom je stopil v noč in tekel kratko razdaljo do staje ter se zaprl k živalim. Ko Naceta ni bilo več v koči, smo se njegovemu strahu močno nasmejali. Nato pa smo se še mi odpravili vsak v svojo posteljo. Vedeli smo, da bo Nace vso noč prebedel zaradi strahu pred medvedom. Sredi noči sem se zbudil in sem se odločil, da bom Nacetu še malo ponagajal. Oblekel sem se in se odplazil do Naceta, ki je spal stisnjen v kot. Nad spečim Nacetom sem pričel rjoveti kot medved. Nace je planil pokonci, začel kričati in nato je stekel skozi vrata. Za njim pa so zbežale še prestrašene živali in se razteple po celi planini.

Namesto zajtrka sem jih dobil s palico po riti, saj je trajalo cel dan, da smo živali zbrali in pomirili. Po tej dogodivščini je bil Nace krščen za pastirja. Jaz pa sem še več let poslušal očitke o tej neumnosti.

Manca Urana, 5.f

Neža Vombergar, 5.f

MAČEK MIŠKO SPOZNA PRIJATELJA

Maček Miško je bil perzijski maček. Skupaj s svojimi gospodarji je živel v bloku. Bil je len in debel. Na drugi strani sveta pa je živel maček z imenom Fitko. Bil je najmočnejši in najhitrejši maček na svetu. Vsak dan je telovadil, dvigoval uteži in tekel po mačji progi. Dolga je bila dva kilometra, seveda v mačjem merilu. Fitko je imel zelo bogate gospodarje, zato so imeli zelo veliko hišo. Najraje je jedel špinačo, saj so njegovi gospodarji mislili, da je Fitko s špinačo pridobil toliko mišic.

Nekega dne se je Miško odpravil na sprehod. Hodil je in hodil in naenkrat zagledal veliko škatlo, ki je ravnokar lizala liziko.

»Kdo si ti?« jo je radovedno vprašal.

»Oprosti, ampak še sama ne vem, kdo sem, vendar obožujem umazano posodo. Že dolgo jo nisem lizala. Si mi je kaj prinesel? Nočem priti iz vaje,« je zdolgočaseno rekla škatla.

»Ne,« je odvrnil Miško.

»Misliš, da sem tovorna mula! Da ti bom še umazano posodo nosil. Pa kaj še!« je rekel, se obrnil in odšel naprej.

Ko je tako nekaj časa hodil, je prišel do neke čudne naprave. Bila je zelo majhna. Nekaj časa si jo je ogledoval, ko je naenkrat ponesreči stopil nanjo. Naprava je zapiskala, nato pa je nekaj spregovorila.

»Halo!« je v slušalko zavpil Fitko.

Miško se je tako ustrašil, da je kar odskočil.

»Halo! Fitko pri telefonu, kdo pa je tam?« je spet zavpil v slušalko.

Mišku so se še vedno tresle noge, a je vseeno odgovoril.

»Minimiššško tukaj,« je prestrašeno rekel.

»Kaj bi rad?« je vprašal Fitko.

»Ttvoj naslov bi rad,« si je hitro izmislil Miško.

»Naj ti bo. Moj naslov je: Ulica Georga Busha 31895a, New York 506. To je vse,« je rekel Fitko.

»Hvala,« je zdaj že manj prestrašeno rekel Miško.

Fitko je prekinil telefonsko zvezo, Miško pa se je odločil, da poišče Fitka. Do letališča se je odpravil z neko gromozansko živaljo, ki je imela štiri črne noge in se je zelo hitro premikala. Ko je prispel do letališča, se je skrival v kovček neke gospe, ki se je odpravljala v New York. Na letalu mu je bilo malo slabo, zato je ponesreči pobruhal vse obleke, ki so bile v kovčku. Letalo je pristalo čez dve uri in Miško se je odpravil proti počivališču tiste gromozanske živali. Čakal jo je zelo dolgo, končno je prišla. Ko je vstopil, je zagledal nekega mačka.

»Kako ti je ime?« ga je vprašal Miško.

»Ugani! Sem najhitrejši in najmočnejši maček na svetu. Če ti to kaj pove,« je odgovoril maček.

»Ti si... aha! Že vem. Ti si Fitko!« je rekel Miško.

»Kako si pa to ugani?« je presenečeno vprašal Fitko.

»Hja, danes sem po tisti napravi, mislim, da jo ljudje imenujejo telefon, govoril s tabo,« je veselo rekel Miško.

»Aja, ti si bil! Obljubim ti, da te bom naučil teči po progi in dvigovati uteži,« je rekel Fitko.

Tako sta Miško in Fitko postala najboljša prijatelja. Miškovi gospodarji pa Miška niso nikoli več videli. No, tudi če so ga, ga niso prepoznali.

Neža Vombergar, 5.f

Lenča Malovrh, 1.č

IZGUBIL SEM SE

Skoraj vsakemu otroku se je že kdaj zgodilo, da se je izgubil. In tudi jaz sem se.

Z družino smo se odločili, da gremo med počitnicami na Nizozemsko oziroma natančneje v Amsterdam. Amsterdam je največje mesto na Nizozemskem. Do tja smo porabili kar dvanajst ur vožnje, zato mi je bilo zelo slabo. Med potjo smo se tudi ustavili v Nemčiji, kjer smo v neki restavraciji pojedli.

Ko smo prispeli v Amsterdam, smo najprej poiskali hotel, v katerem naj bi prenočili. Hotel mi je bil zelo všeč. Pri recepciji je s stropa visela velika bleščeca luč iz stekla, na ograjo pa sta bila pritrjena levja kipca. Zdelo se mi je malce grozljivo. Naslednji dan smo se po zajtrku odpravili na potep po Nizozemskem. Ogledali smo si kar nekaj vasi in mest pa tudi mline na veter. Nato smo se odpravili na kosilo, v precej majhno ribiško vasico, v kateri sem se tudi izgubil. Zgledal sem se v morje in se zamislil, zato sploh nisem opazil, da so vsi že odšli in me pozabili tam. Pogledal sem naokoli, če bi jih slučajno kje videl, ampak nisem imel te sreče. O njih ni bilo sledu. Začel sem jokati in klicati mami. Odgovora ni bilo. Šel sem dalje in gledal v trgovine, zato ker vem, da mami rada zapravlja. A tudi to je bilo neuspešno. Nisem vedel, kaj naj naredim. Zelo sem bil prestrašen, v očeh so se mi nabirale solze. Kmalu zatem pa sem zagledal zelo zaskrbljeno mami, ki me je iskala. Začel sem kričati, na srečo me je slišala. Oddahnil sem si in spet sem bil miren. Obrisal sem si solze in z mami sva odšla proti avtu.

Upam, da se mi kaj podobnega ne bo več zgodilo, sploh pa ne daleč stran od doma. To neprijetnost pa si bom zapomnil za vedno in mogoče bom to pripovedoval tudi svojim otrokom, ko jih bom imel.

Jaša Bavdek, 5.g

Brina Sitar, 1.c.

Gaber Okorn, 1.č

ČUDNE SANJE

Nekega večera nisem hotela spati. Ko sem nejevoljno le odšla v posteljo, sem iz sobe zaslišala korake. Prišla sem v sobo, a nisem videla ničesar drugega kot razbitega angelčka na tleh. Previdno sem ga pobrala in ga položila na mizo. Legla sem v posteljo in se trudila zaspati. Čez nekaj časa sem zaslišala nekakšen pok. Približala sem se omari in ugotovila, da je polomljena. Odprla sem jo in v njej zagledala čisto pravega mamuta. Povedal mi je, da ga na planetu, kjer je do tedaj živel, niso marali in so ga zato poslali na Zemljo.

Na lice mu je pritekla solza. Nisem ga želela vprašati, zakaj je polomil omaro. Verjetno bi bil še bolj žalosten in bi mi jo polomil do konca, potem pa bi se zbudila očka in mami in vsega bi bilo konec. Rajši sem ostala tiho, začudeno sem ga gledala. Nekaj časa je v sobi vladal molk, potem pa se je mamut opogumil. Vprašal me je, kako mi je ime in kje je. Vse sem mu razložila. Potem me je vprašal, če bi lahko živel pri meni in jaz sem privolila. Veselo je skočil na tla in v parketu naredil luknjo. Seveda se je zbudila mami, pritekla gor in ...

Zazvonila je budilka. Zbudila sem se iz teh čudnih sanj in odkorakala na zajtrk.

Zarja Hude, 4.c

JEZA

Ne bom! Ne bom več priden otrok!
V šoli mi nič ne bo šlo več od rok.
Ne bom več nalog pisala,
doma se bom samo igrala.
Kot formula bom dirjala,
zvečer bom čisto malo spala.
Zjutraj bom pozno vstala
in vse igrače razmetala.
V šoli se bom samo smejala
in celo sobo bom prodala.
Začela bom smrčati,
da moj bratec ne bo mogel spati.
Ali veste,
zakaj je nastal tak živ žav?
Zato, ker mi je bratec
barbike poteptal.

Zapisala Tadeja Rožman, 4.c razred

JEZA

Ne bom! Ne bom več priden otrok!
Kot maček bom zdirjala,
na dvorišču bom pobrala smeti,
jih odvrгла na sosedovo travo.
Mami bom populila vse rože,
da ogenj bo v hiši vse do zore.
Bratca bom za lase cukala,
da se očka razburjal bo.
Moj balon je odletel visoko v zrak.

Zapisala Mojca Naglič, 4.c razred

Polona Zabret, 5.g

KAKO BI SPREMENIL SVET S PROTIONESNAŽEVALNO JUHO

Odločil sem se, da bom svet naredil bolj čist in lep. Zato sem skuhal protionesnaževalno juho. Skuhal sem jo iz lepe zelene trave, cvetov raznih rožic, drevesnih iglic, bistre studenčnice, cvetnega prahu. Vse skupaj sem zmešal s svežim gorskim zrakom.

S to juho sem poškopil vso nesnago, ki sem jo srečal. Smetišče v Tenetišah je postalo veliko otroško igrišče z lepo zeleno travo. Ko sem poškopil onesnaženo reko, je postala čista, v njej so spet zaživele ribe. V mestu sem poškopil tovarno, iz katere se je valil črn dim. Iz dimnikov je namesto smradu prihajal čist zrak. V avto sem namesto goriva natočil to mojo juho in takoj je iz izpuha zadišalo po rožicah. Ta juha je bila všeč tudi mojemu očku. Zdaj namesto cigarete poje krožnik juhe. Ko sem vлил nekaj juhe v kanalizacijo, se je spremenila v dišeč cvetlični parfum.

S to juho sem spremenil ves svet, da je postal zdrav in čudovit. Ko sem se zjutraj zbudil in odprl okno, pa je spet zasmrdelo po gnojnici, ki jo je prejšnji dan vozil neki kmet.

Jernej Pelc, 4.č

ZNAŠEL SEM SE V RAČUNALNIKU

Kupili smo nov računalnik, ki je bil zelo velik. Nekega dne sem igral igro, ki je potrebovala geslo. Izmisli sem si ga. Takrat pa se je prostor za zgoščenko sam od sebe odprl, nekaj me je potegnilo vanj. Kar naenkrat sem se znašel v igrici, ki sem jo nameraval igrati. Igra se je imenovala Najdi skrivni prehod mimo triglavega strašnika.

Zelo me je bilo strah samega hoditi po gozdu, v katerem je bil ta strašnik. Tekal sem levo, desno, sem ter tja, a nisem kričal, da me ne bi kdo slišal. Končno sem prišel do zasneženega in ledenega gozda. Takrat pa sem zaslišal čudne zvoke, ki so postajali čedalje bolj glasni. In kar naenkrat sem pred sabo zagledal triglavega strašnika, ki je jezno vreščal. Na srečo sem zagledal tudi luknjo in stekel do nje. Plazil sem se skozi njo, potem pa zagledal gumb. Pritisnil sem nanj in zid se je odprl.

Računalnik me je izpljunil, verjetno zato, ker sem našel skrivni prehod. Te dogodivščine ne bi rad doživel nikoli več, ker je bila res strašna.

Luka Benedičič, 4.č

INTERVJUJI

Učenci, ki obiskujejo novinarski krožek, so naredili nekaj intervjujev z nekaterimi zaposlenimi delavci na naši šoli.

Pa pogledjmo, kdo so bili vprašani in kateri učenci so spraševali:

Gospa Dijana Korošec je odgovarjala na vprašanja, ki sta jih zastavljali učenki Zarja Hude in Špela Lužovec, obe iz 4.c razreda.

Koliko let že učite kot vodja na tej podružnični šoli?

Učim prvo leto.

Koliko let pa ste bila že prej učiteljica?
26 let.

Ali vam je vseč delo vodje šole na Kokrici?
Zaenkrat DA, vendar dela še nisem popolnoma spoznala.

Ali vam je bil kdaj kateri poklic še bolj vseč kot poklic učiteljice?
Vedno sem si želela biti učiteljica.

Kateri razred, poleg vodstvenih obveznosti seveda, pa letos še učite?
5.g razred.

Ali imate doma kakšno domačo žival?
Nič več. Ko nam je poginil kuža, smo namreč bili preveč žalostni.

Ali vam je na tej šoli vseč? Zakaj?
Da, zelo, ker so učenci pridni in imam dobre sodelavce.

Katere so vaše glavne zadolžitve kot vodja na šoli?
Sodelujem s starši, skrbim za red, organiziram različne dejavnosti.

Kaj radi počnete v prostem času?
Rada hodim v hribe, berem in plešem.

Greste kdaj v gledališče?
Seveda, saj imam že trideset let gledališki abonma.

Učenca Julija Rudež in Miha Jelovčan, oba iz 4.c razreda, pa sta zastavila nekaj vprašanj gospodu hišniku.

Kako vam je ime in kako se pišete?

Ime mi je Albin, pišem pa se Traven.

Koliko časa ste že v tej službi?

Kmalu bo tri leta.

Katera dela najraje opravljate v službi?

Najrajši barvam in kosim travo.

Kje stanujete?

V Kranju.

Kaj pa vaši hobiji?

Izmed vseh hobijev najrajši kolesarim.

Ali imate kakšno domačo žival?

Imam mačka.

Ali ste zadovoljni s to službo? Zakaj?

Da, delo je namreč zelo raznoliko in pestro.

Katera je vaša najljubša jed?

Testenine, in sicer na sto in en način, ha ha.

Kaj pa vaš najljubši letni čas?

Vsekakor poletje.

Kateri predmet vam je bil v šoli najbolj vseč, ko ste bili sami še šolarček?

Tehnika.

Aleš
Sušnik, 5.g

DROBIŽ

Mojca Naglič in Nina Zadavec, učenki iz 4.c razreda, pa sta stopili v kuhinjo in se malce pogovorili z gospo kuharico.

Kako vam je ime?
Ime mi je Vera.

Kako se pišete?
Pišem se Penezič.

Zakaj vam je ta poklic všeč?
Všeč mi je zato, ker rada kuham, pripravljam pogrinjke in serviram hrano.

Koliko časa na dan preživite v službi?
Delam osem ur na dan.

Ali tudi domačim radi kuhate?
Tudi, z veseljem.

Kakšno hrano pa vi, osebno, obožujete?
Njam, to je vegetarijanska hrana.

Katera žival vam je všeč?
Najbolj so mi všeč psički.

Ali imate katerega doma?
Žal še ne.

Kaj delate v prostem času?
Rada kvačkam in pospravljam stanovanje.

Katera barva vam je najbolj všeč?
Modra.

Kaj pa letni čas?
Najrajši imam pomlad.

Saša Žitnik, Tadeja Rožman in Lana Miklavc, vse iz 4.c razreda, pa so za hip pri njenem delu zmotile gospo Anko, ki skrbi za čistočo na naši šoli.

Kako vam je ime in kako se pišete?
Sem Anka Dolžan.

Koliko časa že delate na tej šoli?
Že dvajset let.

Koliko ur na dan opravljate svoj poklic?
Osem ur na dan.

Ali vam to delo ustreza? Zakaj?
Rada opravljam ta svoj poklic; zelo rada sem namreč med otroci.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?
Zato, ker je bila takrat to moja edina možnost.

Ali imate tudi sami kaj otrok?
Imam dva fanta.

Ali imate kak hobi?
Seveda, zbiram znamke in kovance.

Kaj pa še počnete v prostem času?
Ha ha ha, pregledujem znamke. Zelo rada pa hodim tudi na sprehode.

Katera je vaša najljubša jed oziroma hrana?
Najrajši imam krompir.

Ana Sodnik, 5.f

DROBIŽ

Zajček – kodrlajček

Tam v daljavi,
tam v goščavi,
zajček je doma.

Zajček
kodrlajček
frizerski salon ima.

Z majhne luknje,
se potuhne,
in čaka goste tam.

Mački mali,
lak za dlako da,
a medvedu sladkosnedu,
med na glavo zapaca.

Saša Žitnik, 4.c

Patricija
Brezar, 1.c

Hobotnica - zlatarica

Tam v morju,
na morskem dnu,
je zlatarna doma,
v njej hobotnica svoje školjke
in bisere ima.

Z male votline obraz pokaže
in nikoli se ne laže.

In prodaja
in razdaja
kar si kdo želi:

Delfinom plavalcem
pokloni školjke za medalje,
a zviti morski kači klopotači,
pa lupine školjk spusti
in dobrodošlico želi.

Tadeja Rožman, 4.c

Sovica - natakarica

Tam v daljavi,
tam v goščavi,
tam hrana in pijača sta doma.

Sovica
natakarica
tam gostilno ima.

Zgodaj se že preteguje,
čevlje s petko obuje,
svoj obraz zelo neguje,
zato je urejena vsa.

V službi odnaša in raznaša,
kar si kdo res zaželi,
ptičicam le dobro hrano,
a medveda samega pusti.

Zarja Hude, 4.c

NAJBOLJŠI VEČER V ŠOLI V NARAVI

S sošolci in sošolkami smo šli v šolo v naravi. Bilo je res zelo dobro, toda najboljše sem se imela, ko smo imeli 'pižama party'. Ta dogodek bom tudi opisala.

Ko smo povečerjali, so nam učiteljice povedale, da bomo imeli zabavo. Vendar to ni bil navaden 'pižama party', saj smo se morali obleči v kakšnega smešnega junaka ali kaj podobnega. Metka se je oblekla v učiteljico, ostale smo bile »piflarke«. Naredila sem si dve figi in si v lase zapletla svinčnik, na nos pa sem si nataknila sončna očala. Ostale sošolke so si naredile smešne frizure, nekatere pa so si, tako kot jaz, v lase tudi zapletle svinčnike. Najboljša se mi je zdela Metka, ki je bila oblečena v učiteljico. Čez pižamo si je navlekla spodnjo majico, naredila si je figo in vanjo zapletla celo dva svinčnika. Zdaj smo si morale izmisliti le še predstavo, v kateri naj bi vse tudi nastopile. Naša predstava je pripovedovala o tem, kako smo pisali test in kako smo vse »piflarice« dobile cveke.

Nekaj drugih sošolcev je tisti večer pripovedovalo šale in hece. Ostale skupinice pa so prav tako pripravile krajše predstave.

Lepo smo se imeli, zato smo šli spat šele ob deseti uri zvečer.

Živa Dolenšek, 5.g

Jaša Bavdek, 5.g

MISLI UČENCEV OB PROJEKTU »ZMAJI«

V petek, 28.3.2008, smo na šoli na Kokrici izvedli projekt z naslovom Zmaji. Sodelovali so vsi učenci na šoli, ob tem pa razmišljali o miru, prijateljstvu, svobodi; skratka o **življenjskih vrednotah**.

Učenci iz 2.č razreda so takole povedali o tem, kakšen naj bi bil pravi prijatelj oziroma kakšen ne sme biti:

Sara Peklenik: Moj prijatelj mora biti prijazen, ne sme pa biti bojazljiv.

Tjaša Šmid: Prijatelj ti vedno pomaga, ti vedno kaj posodi, se zna igrati brez prepira in ne skače v besedo.

Korina Rozman: Prijatelj je tisti, ki nikoli ne tožari.

Dejan Maksimovič: Moj prijatelj je le tisti, ki ne uničuje igrač in mi ne nagaja.

Teja Popovič: Če se nekdo do mene obnaša lepo, vendar pa tepe druge sošolce, potem to zagotovo ni moj prijatelj. Prijatelji ne kažejo jezika.

Rok Trilar Šabotič: Prijatelj rad deli stvari z drugimi.

Manca Eržen: Tisti, ki so nagajivi in poredni, niso moji prijatelji.

O vrednotah pa so nekateri učenci iz 2.č ob izdelovanju zmajev takole razmišljali:

Ajda Keršič Ahlin: V tebi naj bo duh miru, ki nikoli ne popusti.

Andraž Zupanc: Naj ti svetita mir in sreča.

Manca Eržen: Vsem otrokom na svetu želim veliko sreče in veliko miru.

Nika Krkoč: Naj bo mir v tvojem srcu in da se vse vojne končajo.

Dejan Maksimovič: V tebi je duh, ki ima mir, a pazi na njega, da ga nihče ne premaga.

Sara Peklenik: Veliko miru, sreče in tišine. Mir nikoli ne sme uiti iz tvojega naselja ali tvoje hiše.

Misli otrok iz 2.c razreda o miru, vrednotah.

Metka Majcen: Imejmo se radi. Oddajajmo ljubezen.

Samo Hude: Naj sreča obišče vse otroke.

Lara Lombar Mravlje: Želim, da ne bi bilo več vojn in da ljudi ne bi bilo več strah.

Gal Gros: Naj potuje sreča od hiše do hiše.

Irenej Hvasti: Naj v svetu zavlada mir.

Lucija Sobočan: Prosim te, zmaj, ponesi po svetu mir in svobodo.

Učenka Tadeja Rožman iz 4.c pa je v ta namen zapisala tole pesmico:

MOJ ZMAJ

Ta zmaj je dolgo pot letel,
da bi prijatelje ujel.
Ne bodite žalostni,
če vas ne marajo vsi.
Tudi če sužnji ste
ali pa stradate,
ne bodite žalostni,
ker hrano vam bomo dali MI.
Vsi ste enakopravni,
vsi ste enako glavni.

A tega se ne zavedajo vsi,
ki živijo isto kot ti.
Če si stisnete dlani,
sreča k vam vse dni hiti.
Vse bomo res storili,
da vam življenje bomo popestrili.
Da boste srečni čisto vsi,
ki živite tam kot ti.

OSTALA SEM DOMA

V začetku marca bi se morala s sošolci in sošolkami udeležiti šole v naravi v Kranjski Gori. Starši so mi zato kupili novo smučarsko opremo, pohodne čevlje ter nahrbtnik. Že nekaj tednov sem se veselila šole v naravi.

Toda dva dni pred odhodom pa sem dobila visoko vročino in sem se tudi slabo počutila. Z očkom sva odšla k zdravnici. Dobila sem antibiotik. Zdravnica mi je odsvetovala udeležbo šole v naravi. Moja bolezen bi se namreč lahko razvila v pljučnico.

Ostala sem torej doma. To me je prizadelo. Bila sem zelo žalostna. Bilo mi je zelo dolgčas, ker je bila sestra dopoldne v šoli. Čas sem si krajšala z branjem knjig in gledanjem televizije. Ker me je nekaj dni zelo bolela glava, sem veliko časa prespala. Sredi tedna pa je zapadel sneg. V četrtek sem se počutila malo bolje, vendar sem morala kljub temu ležati. Po televiziji sem videla, da je v Kranjski Gori zapadlo veliko snega in da so pogoji za smučanje dobri. Proti koncu tedna sem začela delati voščilnice za osmi marec, dan žena. V petek je na obisk prišla sošolka Nika, s katero sva izdelali plakat za gospodinjstvo. Vprašala sem jo, kako so se imeli v Kranjski Gori. Seveda so se imeli prima.

Upam, da se bom naslednje šole v naravi lahko udeležila. Sploh so mi pa starši obljubili, da bomo šli večkrat plavat v bazen v Kranju.

Tamara Popovič, 5.g

Rebeka Anžič, 1.č

SALTA NA SMUČEH

Zbudil sem se v hotelu v Kaprunu. Kar dobro sem se naspal. S trenerjem sva najprej odšla v jedilnico, kjer sva se dobro najedla, nato pa sva se odšla v sobo preobleči.

Zatem sva v avto naložila torbe in smuči ter se odpeljala do smučišča. Na parkirišču sva se obula, nato sva se z gondolo odpeljala do vrha. Tam sem se moral najprej ogreti.

Potem pa se je začel trening. Naredila sva že veliko voženj. Ko sva bila kasneje v restavraciji na kosilu, sem ga vprašal, če greva na koncu še na kakšno skakalnico. Strinjal se je z mano. V smučarskem žargonu tem skakalnicam rečemo »luftarice«.

Ta, na katero sva šla na koncu, je bila narejena za večje skoke. Pognal sem se po šestdesetmetrski stezi in se odrinil. V zraku me je začelo zanašati. Ko pa sem pristajal, sem najprej priletel na zadnjico, nato naredil salto in obležal na tleh. Ko sem se previdno pobiral s tal, so mi smučarji zaploskali, trener pa se je prav prestrašeno smejal. Povedal mi je, da sem, preden sem pristal na zadnjici, skočil dvanajst metrov v zrak.

Nasmejal sem se, vendar sem tudi vedel, da sem imel srečo. Lahko bi se huje poškodoval.

Tilen Demišoski Miklavčič, 5.g

POLETNE POČITNICE

Poleti se pripravljamo na počitnice,
ki so kot čarovnice.
Počitnice so tam,
kamor upaš tudi sam.
Počitnice so kot čarovnije,
ki lahko hitro mine.
Tam se kopamo vsi,
tisti,
ki ne zna,
se pa lovi.
Počitnic je kmalu konec,
potem pa šola je kot lonec.
Drugo leto pa bomo tam,
kamor ne upaš sam.

Miha Jelovčan, 4.c

V ŽIVALSKEM VRTU

V živalskem vrtu je vedno zabavno,
ker imajo tam tudi savno.
Tam je slon, ki lahko te stre,
a potem žal mu je.
Tam je tudi kača, ki te zastrupi,
potem pa jokajo prav vsi.
Veselo se opice smejejo
in nam hudo nagajajo. .
Ko lev te rad ima,
pojesti te ne zna.
Ko smo se domov peljali,
na ves glas smo se smejali,
in si obljubili,
da tega obiska nikoli
ne bomo pozabili.

Avtorice so iz 4.c: Julija, Tadeja in Zarja

SREČANJE ČUDNE SORTE

Sanjala sem o mamutu,
ki v velikem pragozdu živi
in v svojem brlogu
vse živali plaši.
Bojim se ga tudi jaz,
saj je velik kot hrast.
Dobro, da sanjam,
da vse to ni res,
da to je en velik hec.

Nina Zadavec, 4.c

PESMICA O MAMUTU

Sanjal sem o mamutu,
ki hitro te požre
in sam se kar razdre.
Takrat pa oživiš
in veselo se smejiš.

Miha Jelovčan, 4.c

Eva Zagoričnik, 5.f.

VELIKA ŽIVAL IZ ŽIVALSKEGA VRTA V DEŽELI »NIKJER JO NI«

Nekega dne smo šli s šolo pogledat veliko žival v živalskem vrtu. Imenovali so jo mamut.

Takole je to bilo:

Pridemo v živalski vrt, mamuta pa nikjer. Sprehodimo se do njegove kletke, tudi tam ga ni. Vse to povemo delavcem in jim naročimo, naj ga poiščejo. Mi pa ta čas - hopsa, na igrala! Takrat učiteljico nekaj požgečka. Obrne se in zagleda mamuta. Na ves glas zakriči in se skrije za drevo. Mamut jo začudeno opazuje. Gotovo si misli: »Ženska, kaj pa ti je?!« Mi pa pokamo od smeha in se skoraj valjamo po tleh.

Od takrat naprej zelo rada zahajam v živalski vrt, kjer so mamuti doma. Seveda le v sanjah.

Saša Žitnik, 4.c

Tiana Hozjan, 5.g

PRAZGODOVINSKI LJUDJE V DANAŠNJEM STOLETJU

Ti ljudje ne vedo, kaj je avto, kaj je računalnik; še tega ne vedo, kaj je to televizija. Zato nič drugega ne pomaga kot to, da jih začnemo učiti. Da, marsičesa ne znajo.

Testirali smo enega prazgodovinskega človeka in ga vprašali, če morda ve, kaj lahko počne s kolebnico. Ogledeval si jo je z vseh strani, potem pa jo je vrgel na tla. Nato smo mu dali britvico in zadeva se je ponovila. Po ogledu jo je vrgel na tla. Dali smo mu še nalivno pero in tudi to je pristalo na tleh.

Joj, kako so lahko tako neumni, po tleh mečejo stvari, za katere mi dajemo denar, da jih lahko kupimo. Le kdo bi razumel te čudake iz prazgodovine!

Nato smo se spomnili še nečesa - ugotovili bomo, kaj bo pračlovek naredil s slastnimi dišečimi rezki. Samo, da jih je zavohal, se mu je kar utrgalo in nam jih je iztrgal iz rok in jih vse naenkrat zbasal v usta. Nismo vedeli, da imajo »prazgodovinci« tako velike želodce. Ta naš mega človek je seveda potem moral na stranišče. Ja, seveda, kaj pa drugega! Pa veste, kaj je hotel narediti? Sam sebe je hotel potegniti v školjko. Zadnje sekunde smo ga izvlekli.

No, toliko o naših raziskavah za sedaj. Ko se bo pa kaj zanimivega še pripetilo, pa bomo z veseljem še poročali.

Miha Jelovčan, 4.c

ANKETE, KI SO JIH IZVEDLI UČENCI PRI NOVINARSKEM KROŽKU

Učenki, Mojca Naglič in Saša Žitnik, obe iz 4.c razreda, sta naredili anketo med četrtošolci. Spraševali sta jih, kateri poklic bi si izbrali, če bi bili že sedaj odrasli.

Odgovori nekaterih učencev iz 4.c razreda:

Tadeja Strniša- učiteljica
Tadeja Rožman- učiteljica
Lana- pravnica
Tim- policist
Anže- policist
Žan Bajc-policist
Špela- ravnateljica
Nina- farmacevtka
Klara- frizerka
Jan- policist
Sara- trgovka

Odgovori nekaterih učencev iz 4.č razreda:

Kaja- zdravnica
Teja- frizerka
Maruša- frizerka
Matic- poklicni nogometaš
Julijana- frizerka
Nina- veterinarica
Tjaša- veterinarica
Dora- pevka
Janina- veterinarica
Sandra- zdravnica

Naši dopisovalki - četrtošolki, Zarja Hude in Julija Rudež, pa sta se podali v pete razrede. Učence iz 5.f in učence iz 5.g sta malo povprašali o tem, kaj bi si kupili, če bi imeli tisoč evrov.

Takole so povedali:

Učenci iz 5.f razreda:

Nik: pletilke za kvačkat
Luka: petdeset svinčnikov
Jakob: hišo
Manca: bombice različnih barv za nalivno pero in želvo
Maja: psa
Neža Flis: pitona, dva psa tri hrčke, tri papige in tri želve
Neža Vombergar: potovanje v Egipt ter vstopnico za raziskovanje egipčanske piramide
Urša: vilo in avto
Ana: želvo in grad
Ariana: gameboy (saj veste, da je to tisti 'gejmboj', ki ga rado igra staro in mlado) in malo miško

Žan Likozar, 1.č

Učenci iz 5.g razreda:

Tiana: vilo in psa
Nika: veliko hišo, bazen, psa in mačko
Lara: hišo, konja in bazen
Polona: avto in mucka
Domen: čoln in televizijsko plazmo
Andraž: televizijsko plazmo, prenosni računalnik, lamborginija (to je vrsta avtomobila)
Žan: petsto deževnikov, televizijsko plazmo in ferarija (ja, tudi to je avto)
Sara: računalnik in konja
Metka: veliko živali
Živa: konja in velik bazen

DROBIŽ

Novinarki iz 4.c razreda, Špela Lužovec in Nina Zadravec, pa sta se podali med tretješolce in jih povprašali, kaj najrajši delajo med odmorom oziroma, kaj se radi igrajo.

Učenci iz 3.c razreda so takole komentirali:

Gaber: Rad se igram z lego kockami.

Andrej: Najrajši se igram s fanti.

Marko: Med odmorom je najbolj fino v kotičku, kjer se rad igram igro 'Janeza'.

Martin: Zame so najljubše igre s kartami.

Tilen: Alici skrivam album.

Evita: Igra, ki se imenuje 'Poldek', je tista, ki se mi zdi najbolj zanimiva.

Lucija: Najrajši se igram z lego kockami.

Veronika: Jaz pa najrajši rišem.

Zala: Rada se igram igro 'človek, ne jezi se'.

Alica: Med odmorom najrajši berem.

Pa pogledjmo še v 3.č razred:

Nina: Všeč mi je, če se lahko s prijatelji igram tombolo.

Stella: Rada sem pri računalniku.

Manca: Igram se z lego kockami.

Špela: Ko je odmor, mi je najbolj všeč, da sem lahko z vsemi sošolkami skupaj.

Dijana: Meni pa je najbolj všeč, če lahko v miru berem knjige.

Žiga: Rad gledam ko sošolci igrajo računalnik.

Komaj čakam, da je vrsta na meni, da ga lahko igram.

Tilen: S prijatelji se igram vislice.

Bor: Zelo rad se igram z lego kockami.

Anže: Dolgočasim se, zato bi se kar malo tepel, ha ha...(malo heca)

Leo: Najrajši sem ob računalniku in opazujem, kako igrajo drugi, še rajši pa igram jaz.

Sara Vindiš, 5.g

OBISKALI SO ME ŠKRATI

Na nebu je svetila polna luna. Ker je bila ura že skoraj polnoč, sem se odpravil spat. Nekaj časa sem že spal, potem pa je kar naenkrat moja sobo obsijala čudna svetloba. Skozi okno so prilezli štirje škrti . Eden je bil zelen s sončnimi očali, drugi je bil rumen z živo rdečimi nogavicami, tretjemu pa so tako smrdele noge, da je imel četrti plinsko masko na glavi. Prva dva sta me prijela za roki, tisti, s plinsko masko, pa me je prijel za nogi. Tisti, s smrdečimi nogami, pa je skakal po mojem trebuhu. Bil sem zelo prestrašen, vendar se jim nisem kar tako pustil. Rešil sem si najprej levico, nato še desnico ter s kolenom brnil škrtata, ki me je držal za nogi. Smrdljivca, ki je skakal po mojem trebuhu, pa sem zgrabil za vrat in ga z desnico treščil po glavi. Nato sem hitro vstal in prižgal luč, ker sem jih hotel ujeti. Vendar ni bilo nikjer nobenega več. Pogledal sem pod posteljo, v omaro, pod mizo, vendar nič. Vzel sem svoj laserski meč, svetilko in se odpravil nazaj spat. Rekel sem si, da naj kar pridejo, če si upajo, sedaj, ko sem oborožen. Vendar do jutra ni bilo nobenega več. Proti jutru sem od utrujenosti kar zaspal. Ob sedmih me je zbudila mami za v šolo. Zbudil sem se čisto premočen. Nisem več vedel ali sem sanjal ali je bilo vse to res. Hotel sem povedati mami, kaj se mi je dogajalo ponoči. Vendar mi mami najbrž ne bi verjela, zato sem rajši molčal in odšel v šolo.

Jan Gartnar, 4.c

SPOMLAD

Spomladi zvončki zacvetijo,
vsi žafrani cvet naredijo.
Sneg spomladi se stali,
vsaka roža zacveti.
Spomladi se živali
iz zimskega spanja prebudijo
in vsi zajčki na plano pohitijo.
Drevesa vsa listke dobijo
in ptičice zažvrgolijo.
Otroci na igrišče odhitijo,
tam prešerno se lovijo.
Metuljčki v nebo poletijo,
ptički pa letenja se učijo.

Zapisali:

Saša Žitnik, 4.c in
Lana Miklavc, 4.c

Ajda Keršič Ahlin, 2.č

OGLED PREDSTAVE KEKEC

Bil je mesec december in vsi učenci s Kokrice smo si šli ogledat glasbeno predstavo Kekec. Ogledali smo si jo na matični šoli v Kranju. Predstava je bila akrobatska. Nastopajoča skupina se je imenovala Flip, nastopajoči so bili iz Pirana. Vsi so bili res pravi akrobati.

Vsebina te predstave je bila tale: Kekec, Mojca in ostali niso marali Bedanca in Pehte. Vsi so se ju bali, samo Kekec ne. Prigovarjali so mu, naj se ju pazi, ker sta hudobna. Nekega dne sta Kekec in Rožle peljala Mojco na travnik. Pustila sta jo tam in odšla. Mojca se je usedla na travo. Prišla sta Pehta in njen prijatelj volk. Mojci je Pehta rekla, naj gre z njo, vendar deklica ni hotela iti, saj se je preveč bala. Upirala se ji je, a ji ni uspelo. Pehta ji je dala rožo in ji rekla, da ji lahko pomaga spregledati. Ko je Mojca to slišala, je bila zelo vesela. Prišli so še ostali in ko so tudi oni slišali veselo novico, so se veselili z Mojco vred. Pehta je nato Mojci dala v vsako oko po tri kapljice zdravila. Deklica je takoj spregledala. Videla je Kekca in ostale prijatelje. Potem je prišel Bedanec. Vsi so se poskrili, Kekec pa se je postavil pred vhod v skrivališče. Bedanec ga je prijel in ga je odmaknil. Iz skrivališča sta prišla sova in volk. Bedanec se ju je najprej zelo ustrašil, nato pa se je odločil, da ne bo več hudoben. Predstava mi je bila všeč zato, ker so veliko peli in delali akrobacije. Motilo me je le to, ker se mi je zdel Kekec premajhen.

Julija Rudež, 4.c

Ema Hegler, 1.c

OD LUTKE DO PREDSTAVE

Doživljajski spis

Dogajalo se je 14. marca leta 2008. Na Kokrici smo imeli v šoli kulturni dan. V telovadnici je potekala predstava, v razredu pa izdelovanje lutk.

Na šolo je prišla lutkovna skupina Fru fru iz Ljubljane. Naslov predstave je bil Moj dežnik je lahko balon. Besedilo je napisala pisateljica Ela Peroci.

Oder je bil lesen, zelene in bele barve. Nekaj lutk je bilo na policah, nekaj pa je bilo marionet. Animatorja sta bila nek gospod in neka gospa. V zgodbi se je deklica Jelka igrala in izgubila žogo. Priletel je dežnik in jo odpeljal v deželo Klobučarijo.

Ema Grmek, 1.c

Tam se je njen prijatelj našemil v čarovnika. Potem ji je povedal, kje je žoga in deklica jo je šla iskat. Potem je vsa srečna prišla domov.

Po predstavi v telovadnici smo šli v razred, kjer smo izdelovali lutke. Izdelava lutk se mi je zdela tudi zelo zanimiva, še posebej zato, ker smo delali lutke iz pene. Jaz sem naredil Ceneta. Opisal sem ga kot poslovnega direktorja.

Timotej Ravnihar, 4.č

KAKO BI SE SPREMENIL SVET, ČE BI IMELA PRSTE VMES PROTIDEŽEVNA JUHA

Protideževna juha ne bi spremenila le tega, da bi za cel mesec oblaki izginili, ampak tudi to, da bi bili vsi ljudje boljši. Starčki bi bili prijaznejši, vozniki bolj pazljivi. Politiki ne bi več zviševali cen. Znanstveniki bi naredili vozila na sončni pogon. Vsi delavci bi dobivali višje plače, tako da bi si vsaka družina lahko privoščila 'hišni kino'. Roboti bi delali otrokom domače naloge, tako bi se otroci lahko več igrali. Mamice in očetje bi otrokom pustili prav vse.

O, škoda, da so vse to le otroške sanje.

Matic Žumer, 4.č

UČENCI IZ PETIH RAZREDOV SO RAZMIŠLJALI, KAKO BI PRAVZAPRAV VESOLJCI (ALI PA KAKA DRUGA NEZEMELJSKA BITJA) PO VRNITVI V DOMAČI KRAJ OZIROMA NA DOMAČI PLANET PRIJATELJEM OPISOVALI NEKATERE ZEMELJSKE REČI:

Pomivalni stroj:

To je velika škatla s še večjimi usti in z majhnim nosom. Ko pritisneš na nos, se ji odprejo usta in vanjo kar sama poskače umazana posoda. Ko pa nos zavrtiš, se ji usta zaprejo in škatla se prebudi. Nato začne lizati posodo. Liže jo toliko časa, da se posoda sveti in lesketa. Usta se ji kar sama odprejo, saj škatla za boljši okus hoče bonbon. Hitro ji ga moraš dati, drugače začne pljuvati po celi kuhinji. Šele nato lahko iz nje vzameš lesketajočo se posodo. Vendar pazi, včasih na njej ostane slina!

Neža Vomberger, 5.f

Tamara Popovič iz 5.f je razmišljala o teh rečeh takole:

Kaj je hladilnik?

To je ogromna stvar, ki ji škripljejo usta, ko jih odpre. Notri je pa tako mrzlo, da lahko kar umreš. Bzzzzz!

Kaj je štedilnik?

To je žival z ogromnimi gumbi. Ko jo vtaknemo v zid, postanejo gumbi strašansko vroči in rdeči.

Kaj je pralni stroj?

To je vrtiljak, ki golta umazano perilo. Nato ga malo prežveči in izpljune čistega.

Kaj je brivski aparat?

To je ogromna čebela, ki brenči. Namesto da bi nabirala med, nabira gospodarjevo brado in brke.

Kaj je televizija?

To je majhen kino, ki ga lahko neseš kar domov. Zraven dobiš še majhno škatlico, na katero lahko pritiskaš. Če ti kino predstava ni všeč, lahko prestaviš na drugo. Karte za kino se da kupiti enkrat mesečno.

Kaj pa je to sesalnik?

Je domača žival, ki sesa tla. Ko jih poseša, so tako suha in čista, da lahko spim na njih.

Nika Šter iz 5.g pa meni takole:

Hladilnik je veeelika omara, ki ima vrata. Notri ima razne police, na njih pa so pečeni piščanci. Omara je potopljena v ledeni ocean, ker je čisto zaledenela.

Štedilnik je neka velika žival, ki je zelo jezna, če ji pritisneš na nos. Če to storiš, se ji zasvetijo oči, ki so zelo vroče.

Pralni stroj je stroj prihodnosti. Ko ga pogledaš, se ti zavrti. Ima okrogla vrata in ko jih odpreš, so notri cunje. Te cunje pa so drugačne kot tedaj, ko jih šele daš vanj. So bolj čiste.

Brivski aparat je manjša miš, ki ji rep vtakneš v luknjo v steni. Ima velike zobe, s katerimi ti puli kocine.

Luka Berce, 5.f